

11.

Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε τὸν νόμον τοῦτον γενικῶς εἰς ὅλας τὰς ἐκποιήσεις, εἴτε κινητῶν εἴτε ἀκινήτων.

12 - 13

Ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον τὸν περὶ δουλειῶν, καὶ κατατάττει εἰς τὰς νομίμους δουλείας καὶ τὸ τῆς βοσκῆς δικαίωμα.

Περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν.

14.

Ἡ συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον εἰς τὸ περὶ ὑποθηκῶν.

15.

Ἡ συνήθεια δὲν διετήρησε καμμίαν διαφορὰν ἀπὸ τὸν νόμον.

16.

Ἡ συνήθεια ὥς πρὸς τοῦτο τὸ ἄρθρον δίδει προτίμησιν εἰς τὴν ὕπανδρον γυναῖκα ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ συζύγου της καὶ μετὰ ταύτην εἰς τὸν ἔχοντα ἀρχαιότερα δικαιώματα.

Αὗται αἱ συνήθειαι ὥς πρὸς τ' ἀνωτέρω ἐρωτήματα ἐπεκράτησαν εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Ἐν Μοθώνῃ τὴν 30 Ὀβρίου 1833

Ὁ Εἰρηνοδίκης Μοθώνης

Δημήτριος Χρ. Σμυρλῆς

Ὁ Γραμ.

Π. Δ. Οἰκονομόπουλος.

26 ΚΟΡΩΝΗ

Ἀριθ. 1205

Ἐν Κορώνῃ

τὴν 10 Νοεμβρίου

1833

Τὴν 15 Ὀβρίου 1833

Ἀρ. Πρ. 1881

Ἀρ. Καταχ.

Ἀρ. Φ.

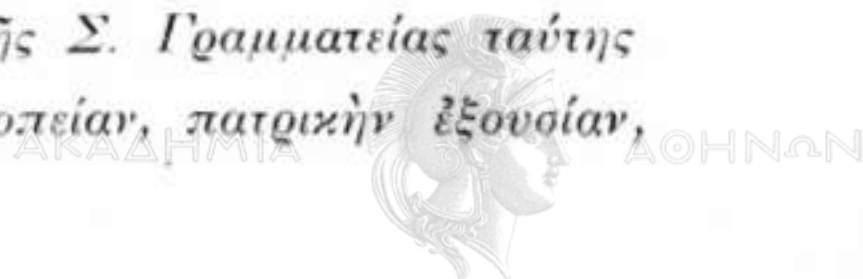
Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείαν

τῆς Ἐπικρατείας

Ὁ Εἰρηνοδίκης Κορώνης.

Ἀπαντοῦντες εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1133 ἐγκύκλιον τῆς Σ. Γραμματείας ταύτης περὶ τῶν τοπικῶν μας ἐθίμων, ἀφορῶντων τὴν ἐπιτροπείαν, πατρικὴν ἐξουσίαν,

νομήν, κυριότητα, δουλείαν, προνόμια καὶ ὑποθήκας δίδομεν τὰς κατ' ἐγχώριον ἔθιμον περὶ τῶν ζητημάτων τούτων πληροφορίας ὡς ἔπεται.

Ἐπὶ τοῦ 1ου ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ κατὰ τοῦτο μὲ τὸν νόμον, δηλ. ἐργάζονται δωρεὰν οἱ ἐπίτροποι τῶν ὀρφανῶν, ἀλλὰ παρατηροῦμεν ὅτι κάποτε τινὲς ἐπίτροποι συμβαίνει νὰ ὠφελῶνται ἐκ πλαγίου ἀπὸ τὰ κτήματα τοῦ ὀρφανοῦ.

Ἐπὶ τοῦ 2 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι διορίζονται ἐπίτροποι ὡς ὁ θανὼν διαθέσει ἢ οἱ ζῶντες συγγενεῖς τῶν ἀνηλίκων, δηλ. εἰς καὶ δύο καὶ τρεῖς ἐπίτροποι.

Ἐπὶ τοῦ 3 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἐπειδὴ οἱ χριστιανοί, ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπικρατοῦσης Τουρκικῆς Ἀρχῆς, δυσκόλως ἀνεφέροντο εἰς τὰ δικαστήρια καὶ μάλιστα περὶ τοιούτων καὶ ἄλλων παρομοίων περιπτώσεων συνήρχοντο οἱ ἐπίτροποι μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἐπιτροπευομένου ὀρφανοῦ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως καὶ συνεκρότουν οἰκογενειακὸν συμβούλιον συγγνωμοδοτοῦντος καὶ τοῦ Ἀρχιερέως.

Ἐπὶ τοῦ 4ου ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι χωρὶς νὰ θεωρῇ ἡ τοπικὴ μας συνήθεια διάκρισιν τάξεως τινὸς τῶν ἀνηλίκων, ὅλους ἐξ ἴσου τοὺς ὀνομάζει ἀνηλίκους, τόσον ἄρρενα καθῶς καὶ θήλεα, κατὰ τὸν νόμον τοὺς ἔχοντας πληρὲς τὸ 14 ἔτος καὶ ἐξ ἴσου ἐξαρτωμένους ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους, καὶ οἱ ἔχοντες ἄρρενες πληρὲς τὸ 14 δύνανται νὰ ἐνεργοῦν κατὰ τι, καὶ χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ ἐπιτρόπου, ἀλλ' ἀφοῦ δοκιμασθοῦν ὡς ἱκανοὶ καὶ ἐπιτήδριοι νὰ ἐνεργῶσι δὲν κάμνει δὲ καὶ καμμίαν διάκρισιν τῶν ἐπιτρόπων ἀπὸ κηδεμόνας, εἰ μὴ ὡς ἐπιτρόπους ἀπλῶς τοὺς θεωρεῖ.

Περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας

Ἐπὶ τοῦ 5 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι μολονότι συμφωνεῖ καὶ ἡ τοπικὴ μας συνήθεια μὲ τὸν νόμον, ἀλλ' εἰς τινὰς συζύγους συμβαίνει νὰ συνενοεῖται ὁ ἀνὴρ μετὰ τῆς γυναικὸς περὶ τῆς κυβερνήσεως καὶ διαθέσεως τῶν τέκνων των· μετὰ δὲ τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παραχωρεῖται ἡ πατρικὴ ἐξουσία εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τοὺς ἐπιτρόπους ὡς εἰς τὸ 4ον ζήτημα ἀναφέρομεν (ἂν διορισθῶσιν ἐπίτροποι) μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 14 ἔτους τῆς ἡλικίας τῶν τέκνων τὸ αὐτὸ ἀκολουθεῖ καὶ ὡς πρὸς τὰ τέκνα τῶν τέκνων των.

Ἐπὶ τοῦ 6 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἐν ὅσῳ τὰ τέκνα εἶναι ὑπεξούσια, δηλ. μέχρι τοῦ 10 καὶ 14 ἔτους τῆς ἡλικίας των, ὅ,τι ἀποκτήσουν ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὸν πατέρα ἂν

δ' όποιονδήποτε τέκνον ώς από τυχούσης περιστάσεως δεκαετές καί επέκεινα εξέλθῃ από τόν πατρικόν οἶκον καί επιδημήσαν ἀποκτήσῃ χωρίς τινός πατρικῆς χρηματικῆς ἢ διαφόρου ὑλικῆς προκαταβολῆς, τὰ ἀποκτηθέντα, ἂν εὐχαριστεῖται, τὰ συγκαταθέττει εἰς τήν πατρικὴν περιουσίαν ἢ ἐν ὧσιν ζῇ ὁ πατήρ ἢ μετὰ τόν θάνατον τοῦ πατρὸς ὡς μίαν καί τήν αὐτὴν πλέον ἀδελφικὴν περιουσίαν ἐννοουμένην ἢ τουναντίον, δηλ. δὲν συγκαταθέττει τὰ ἀποκτηθέντα εἰς τήν πατρικὴν περιουσίαν οὐδ' εἰς τήν ἀδελφικὴν μετὰ τόν θάνατον πλέον τοῦ πατρὸς.

Ἐπὶ τοῦ 7 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἀφοῦ τὸ τέκνον εξέλθῃ τοῦ πατρικοῦ οἴκου μεθ' όποιονδήποτε ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐννοουμένου τοῦ 10 μέχρι τοῦ 14 τῆς ἐνηλικιότητος καί ἐνεργεῖ πλέον ἀφ' ἑαυτοῦ του, παύει ἢ ἐπ' αὐτὸ πατρικὴ ἐξουσία οὐδ' ἀπὸ δεσμούς πατρικῶν σχέσεων, δηλ. ἀπὸ λαμβανόμενα ἢ ἐλπιζόμενα ὠφελήματα ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς ζῶντος ἢ μετὰ θάνατον φαίνεται δεδεμένον, ὑπῆκει ἑαυτὸν καί τοὺς ἀπ' αὐτὸν πρὸς τόν πατέρα ἐκών, τουναντίον οὐχ ὑπῆκει, οὐδ' ὁ πατήρ ἔχει τινὰ πλέον ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ καί ἐπὶ τοὺς ἀπ' αὐτόν, οὐδ' ὑπόκειται εἰς τινὰ εὐθύνην διὰ τὰς πράξεις αὐτῶν.

Ἐπὶ τοῦ 8 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ὅταν ὁ υἱοθετῶν περιποιούμενος ἀπὸ τόν υἱοθετούμενον εὐαρεστῇται, ἀπονέμει καί εἰς αὐτόν τήν αὐτὴν πατρικὴν εὐνοίαν καί περίθαλψιν ὡς καί τὰ λοιπὰ τέκνα γνήσια, ἀλλ' εἰς τήν διανομὴν τῆς πατρικῆς περιουσίας μένει εἰς τήν διάθεσιν τοῦ υἱοθετοῦντος γὰ τόν ἰσαριθμίσῃ μὲ τὰ γνήσια τέκνα ἢ κατὰ τι κατώτερον τὸ αὐτὸ καί ἂν τόν ὑπανδρεύσῃ. ἂν δ' εἶναι ἄτεκνος ὁ υἱοθετῶν, παρομοίως ἢ εἰς αὐτόν εὐαρέστησίς του ἀπονέμει ὅλα τὰ ὡς πρὸς γνήσιον τέκνον προνόμοια, ἢ καί τοὺς ἀνιόντας ἐκ πλαγίου καί κατιόντας συγγενεῖς καί πρὸς αὐτόν κατὰ τι ὀλιγώτερον ἢ πρὸς παρὰ τοῦ ὁποίου ἀμφοτέρων τούτου ἐθεραπεύθη προθυμώτερον καί ἐπιμελέστερον.

Περὶ νομῆς

Ἐπὶ τοῦ 9 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τόν νόμον, ἀλλὰ πάντοτε ἀπαιτεῖται ἢ κατοχὴ στηρίζεται εἰς νόμιμόν τινα ἀρχὴν τῆς ἀποκτήσεως, δηλ. προερχομένην ἀπὸ νόμιμον ἀγορασίαν, ἀπὸ χάριν, κληρονομίαν, εὗρεσιν ἢ διαχειρίσιν· ἀλλ' εἰς περίπτωσιν εὐρέσεως ἢ ἐκ πρώτης ἀρχῆς τῆς διαχειρίσεως τοῦ πράγματος, ἂν ὁ καθ' αὐτὸ ἀποδειχθεὶς κύριος αὐτοῦ, εἰς ἀπροσδιόριστον καιρὸν σιωπηλῶς παραδέχεται τὴν ἀπαλλοτριώσιν του, τὸ κατέχει καί τὸ νέμεται ὁ εὐρών ἢ ὁ διαχειρισάμενος, ἂν δὲ πάλιν τὸ ζητήσῃ καί μετὰ παρέλευσιν ἀπροσδιορίστου χρόνου καί τὸ ἀποδείξῃ ὡς ἰδιοκτησίαν, τὸ ἀναλαμβάνει.

Περὶ κυριότητος καὶ περὶ δουλειῶν.

Ἐπὶ τοῦ 10 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον, ἀλλὰ συγχρόνως μὲ τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος, ἂν δοθῇ καὶ τὸ τίμημα ἢ ἀντάλλαγμα τοῦ πράγματος· ἂν ὅμως δὲν δοθῇ ἀμέσως εἴτε τὸ πρᾶγμα εἴτε τὸ τίμημα εἴτε τὸ ἀντάλλαγμα, τότε ὁ δόσας, ἂν δυσπιστεῖ διὰ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ λαβόντος, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ εἴτε προφορικὴν ὑπόσχεσιν ἐνώπιον μαρτύρων, εἴτε ἔγγραφον ἢ καὶ τουναντίον ὅταν δὲν δυσπιστεῖ· ἀλλὰ δημόσιον βιβλίον περὶ τοιούτων πράξεων δὲν ὑπῆρξεν, εἰ μὴ ἰδιαίτερα ἔγγραφα ἐγίνοντο μὲ προσυπογεγραμμένους μάρτυρας.

Ἐπὶ τοῦ 11 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ κατὰ τοῦτο μὲ τὸν νόμον, δηλ. ὁ ἀναγνωρίσας τὸ πρᾶγμα του εἰς χεῖρας τινός, τὸ ὁποῖον χωρὶς τινὸς νομίμου πράξεως αἰτίας ὑστερήθῃ, τὸ ἀναλαμβάνει χωρὶς νὰ ἀποδώσῃ τὴν παρὰ τοῦ ἤδη κατέχοντος ὁμολογουμένην τιμὴν, ὁ δ' ἔχων ἀποτείνει τὴν αἰτησίαν του πρὸς τὸν παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸ πρᾶγμα, ὡς κακῶς πωλήσαντος ἢ ἄλλως πῶς δώσαντος καὶ δὲν στερεοῦται ἡ κυριότης τοῦ πράγματος ἀπὸ τὴν νομὴν εἰς ἀπροσδιόριστον καιρόν, ἂν εἶναι κινητόν.

Ἐπὶ τοῦ 12 ζητήματος συνάδοντος μὲ τὸ 10ον: (λάθος).

ἂν δι' ἀκίνητον τὸ αὐτὸ ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὅσας αὐξήσεις ἔκαμεν εἰς αὐτὸ ὁ ἤδη κατέχων παρὰ τοῦ κακῶς πρώτου κατέχοντος καὶ ἐκποιήσαντος, γίνεται ἰσολογισμὸς εἰς χρήματα τῶν αὐξήσεων μετὰ τῆς ὁποίας ἀπέλαβε νομῆς, ἀφοῦ καιροῦ ἔγινεν ἡ παραλαβή, μέχρι τῆς παρὰ τοῦ δι' ἰσχυροτέρων δικαιωμάτων ἀποδειχθέντος ἀληθῶς κυρίου αὐτοῦ, καὶ ὁ εἰς τῶν δύο τούτων ἢ μένει νὰ δίδει δι' ἐξόφλησιν τὴν περιπλέον νομὴν, ἢ νὰ λαμβάνῃ τὴν περὶ πλέον αὐξήσιν εἰς χρήματα ἢ ὅπως συμφωνήσουν.

Περὶ δουλείας

Ἐπὶ τοῦ 12 ζητήματος συνάδοντος μὲ τὸ 10ον.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ὅσα ἐρέθησαν εἰς ἀπόκρισιν τοῦ 10 ζητήματος ἐπίσης ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὸ περὶ δουλείας.

Ἐπὶ τοῦ 13 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ νόμιμοι δουλεῖαι, λέγονται καὶ θεωροῦνται ὡς νόμιμοι, ὅταν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἢ διὰ συγκαταθέσεως τῶν μερῶν ἐξακολουθεῖ μία τοιαύτη δουλεία ἢ ἐκ τῆς φυσικῆς θέσεως τῆς γῆς· ἄλλαι δὲ πάλιν διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν μερῶν ἢ παντοτιναὶ ἢ προσωριναὶ ἐπὶ ὀριτῷ χρόνῳ. Περὶ διὰ τὸ τῆς βοσκῆς δικαίωμα, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ χωρίου νέμονται τὰ

ζῶα τοῦ χωρίου ἐκείνου ἂν εἶναι ἐθνικόν· ἂν δ' ἰδιόκτητον, ἀπαιτεῖται ἡ συγκατάθεσις εἴτε ἡ συμφωνία τῶν ἰδιοκτητῶν, τοῦ μέρους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον, εἴτε ἐθνικὸν εἴτε ἰδιόκτητον, ὀνομάζουν λιβάδιον.

Ἐπὶ τοῦ 14 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ μὲ τὸν νόμον, ἀλλ' ὥς καὶ εἰς τὸ 10 ζήτημα ἐξεθέσαμεν, ὅστις δανείσας δυσπιστεῖ διὰ τὸ ἀξιόπιστον τοῦ ὑποκειμένου καὶ ζητήσει γὰ λάρβη εἰς ὑποθήκην πρᾶγμα ἢ παρὰ τοῦ δανεισθέντος ἐκουσίως ταύτην προσφέροντος, εἴτε εἰς κινητὸν εἴτε εἰς ἀκίνητον, καὶ τε ἰσότιμον ταύτης καὶ τε ὑπέρτιμον, σημειοῦται τὸ ὑποθηκασμένον πρᾶγμα ἐντὸς τοῦ χρεωστικοῦ ἐγγράφου, ἂν γεῖνη, εἰ δὲ μή, ἀπλῶς πως δίδεται τόσον τὸ δάνειον καθὼς καὶ ἡ ὑποθήκη καὶ μόνος ὁ τοιοῦτοτρόπως ἐξασφαλισθεὶς χαίρει τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς ὑποθήκης αὐτῆς καὶ τε πρῶτος ἐδάνεισε καὶ τε ὕστερος, ἂν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι δανείσαντες τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον.

Ἐπὶ τοῦ 15 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ συνήθεια συμφωνεῖ κατὰ τοῦτο μὲ τὸν νόμον ἀπαραιμιώτως.

Ἐπὶ τοῦ 16 ζητήματος.

Ἀποκρινόμεθα ὅτι ἡ τοπικὴ μας συνήθεια συμφωνεῖ κατὰ τοῦτο μὲ τὸν νόμον.

Καὶ ταῦτα εἰσὶν τὰ κατὰ ἐγχώριον συνήθειαν ἐπικρατοῦντα ἔθιμα εἰς τὴν περιφέρειαν Κορώνης.

Ἐν Κορώνῃ

Ὁ Εἰρηνοδίκης
(Τ.Σ.) Κ. καράπανλος

27. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ⁽¹⁾

2160

Ἐν Κυπαρίσσῳ τὴν πέμπτην Δεκεμβρίου 1833 συνεδριαζόντων τῶν προκριτο-
δημογερόντων τῆς Πόλεως Κυπαρισσίας, ἀνεγνώσθη ἡ ὑπ' ἀρ. 1133 ἐγκύκλιος τῆς

¹ Ἀρ. 1257

Παρ. 9 Δεκεμβρ. 1833
Ἀρ. παρ. 2160

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Σ. Βασιλικὴν
Γραμματεῖαν

Ἐμα ἐλήφθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1133 ἐγκύκλιος τῆς Βασιλικῆς ταύτης Γραμματείας ἐπροσχάλεσα
τοὺς προκριτοτέρους καὶ εἰδημονεσιτέρους τῆς ἐπαρχίας γὰ συνέλθωσι διὰ γὰ σκεφθῶμεν ὁμοῦ καὶ ση-